

Til § 1.

Af de 7 Embeder, som er foreslaaet sat i denne Lønningsklasse, er de 6 knyttede til de anseligste Kirker i den indre Del af Hovedstaden, medens det syvende er knyttet til Hovedkirken paa Frederiksberg, Moderkirken til Frederiksbergs øvrige Kirker. Baade ifølge deres Beliggenhed og ifølge den Tradition, der er skabt om disse Kirker, vil det altid kunne ventes, at Embederne vil blive søgte af en stor Del af Befolkningen i hele Hovedstaden og paa Frederiksberg, særlig ved kirkelige Handlingers Udførelse, ligesom disse Embeder ogsaa altid, saaledes som det hidtil har været Tilfældet, vil kunne ventes besat med Mænd, der under deres tidligere Arbejde i Folkekirkens Tjeneste har vidst paa fremstaaende Maade at gøre sig gældende i denne.

Til §§ 2—4.

Naar de her foreslaaede Lønninger gennemgaaende er større end i de tilsvarende Klasser af Embeder udenfor København og Frederiksberg, jfr. P. L. §§ 3—5, er dette begrundet ved det i de foranstaaende Bemærkninger anførte om Boligforholdene, herunder Udgiften til Kontor og Venteværelse, saavel som ved de større Krav, som Arbejds- og Levevilkårene i Hovedstaden og Frederiksberg stiller til Embedernes Indehavere.

Til § 5.

Lønningerne er de samme som i tilsvarende Embeder udenfor København og Frederiksberg, jfr. P. L. § 6. Der er her alene Tale om Begynderembeder, som vil blive besat med unge Mænd, der helst ikke skal forblive alt for længe i disse Stillinger.

Stillingerne som præsteviede Medhjælperer lønnes i Øjeblikket ad frivillig Vej, for en væsentlig Del af Det københavnske Kirkefond, og er ikke fast knyttede til Kirken. Naar man nu har ment, at disse fremtidig bør overgaa til at blive Kaldskapellaner, og at der bør være en saadan ved hver Kirke, hvor der ikke i Forvejen er en residerende Kapellan, saaledes at disse lønnes paa samme Maade og af de samme Midler, af hvilke Hovedstadens øvrige Præster lønnes, er Begrundelsen den, at Kirkefondets Kirker, om de end er i privat Eje, saa dog er Sognekirker til folkekirkelig Brug paa samme Maade som Stadens øvrige Kirker, ligesom ogsaa den præstelige Betjening, der udøves ved disse Kirker, er

ganske den samme som andetsteds. Der foreligger derfor ingen berettiget Grund til, at kun Sognepræsterne saaledes som allerede nu og ikke ogsaa de faste Medhjælperer ved disse Kirker, hvis Tjeneste helt svarer til Kapellanernes ved andre Kirker, skal lønnes gennem Midler indkommende ved en Ligning paa Menighederne, jfr. Forslagets § 28.

Til § 6.

Kateketernes Arbejde er i alt væsentligt indskrænket til Deltagelse i Prædiketjenesten samt til Deltagelse i Præsternes Arbejde under Ferie og Orlov. Arbejdet er i Regelen ordnet ved et Regulativ og lægger ikke Beslag paa de paagældendes hele Arbejdstid.

Til § 7.

Honoraret er som for Provsterne udenfor København og Frederiksberg; jfr. P. L. § 11.

De nuværende Honorarer er, foruden et Vederlag fra hver Kirke, 1 000 Kr. for hver af Provsterne i Vor Frue og Holmens Provsti og 600 Kr. for Provsten i Vestre Provsti, medens Provsten paa Frederiksberg, bortset fra Vederlaget fra hver Kirke, ikke oppebærer noget særligt Honorar.

Til § 8.

Indtægten af Nordhuus' Legat er bestemt til Supplering af Pensioner til Enker efter Kapellaner ved Kirken, men er, da der for Tiden ikke findes saadanne, tillagt de nuværende Kapellaner som en Del af disses Lønning; saa længe dette Forhold vedvarer, finder man det rimeligt, at Legatindtægten tages i Betragtning som hørende til Embedernes almindelige Indtægter.

Løvrigt svarer Bestemmelserne til P. L. § 13.

Til § 9.

Bestemmelserne svarer til P. L. § 14, dog at man under Hensyn til de særlige Forhold i København med Hensyn til de udensogns Akcidenser, der her paa en noget anden Maade end udenfor Hovedstaden er indgaaet som en Del af Præsternes Lønning, har ment det retfærdigt i nogen Grad at beregne de personlige Erstatninger paa Grundlag ogsaa af disse Akcidenser. Man har, selv om nærværende Lovforslag først træder i Kraft fra 1. April 1920, ikke ment, at der for Præsterne i København og Frederiksberg var Grund